

Oslí dejchánek

Marek Urban

„Poznáš ten vtip?“

„Aký vtip?“

„Ten s tým úradom.“

„Daňovým, alebo životného prostredia.“

„Ale no tak. To ako potrebovali zajac, líška a osol potvrdenie na stavbu brlohu.“

„Na čo by zajac, líška a osol potrebovali nejaké potvrdenie? Si ho proste postavია a je to.“

„Nekaz to prosím ťa. Tak hovorí zajac: ‚Dobre decká, tak ja vám to potvrdenie prinesiem.‘ Vyberie sa na úrad a o pár hodín sa vráti zničený: ‚Nejde, nedá sa to, v prvej kancelárii ma poslali do druhej, v druhej do tretej, v tretej do štvrtej a tak to šlo až som obišiel celkom sedemnást' kancelárií. Potom som to vzdal.‘“

„Počuj a prečo by vlastne chcel zajac bývať s líškou, veď by ho zožrala.“

„Vieš, že čo si tehotná, tak s tebou vôbec nie je švanda?“

„Sa hned' nerozčuľuj no.“

„Líška sa obráti k zajacovi a...“

„...zožerie ho.“

„Že sa ja vôbec snažím niečo ti...“

„...prepáč zlato, už nebudem.“

„Tak sa k nemu líška obráti a hovorí mu: ‚Dobre zajko, snažil si sa, ja som tu tá prefíkaná, ja to zvládnem.‘ Čakajú na líšku deň, dva, tri, líška nikde. Začínajú rozmyšľať, čo sa s ňou stalo až niekde v diaľke vidia prichádzať líšku vychudnutú, šedivú a s vypadanými chumáčmi srsti. ‚Nejde to, na brloh môžeme zabudnúť. Potrebuješ celkom stoosemnásť potvrdení z trinástich rôznych úradov. Obišla som stosedemnást' rôznych kancelárií, ale v poslednej mi povedali, že všetky potvrdenia musia mať spoločný dátum. Tak som sa na to vykašľala.‘“

„To takéto vtipy kolujú dnes medzi chlapmi?“

„Samozrejme, to že myslíme na sex každé dve minúty sú len fámy a ťažké nepravdy.“

„V poslednej dobe ti nič iné ako myslenie ani nezostáva.“

„Vieš že sa niekedy čudujem, prečo ešte s tebou vlastne som.“

„Pretože za mnou stoja všetci svätí?“

„Nechaj ma aspoň dohovoriť ten vtip.“

„Bránim ti?“

„Zajac si sklamané sadne na zem, skloní ten svoj malý ksichtík do tých svojich malých labiek a začne potichu plakať. V tom sa na nich pozrie osol a hovorí: ‚Vzhl'adom na rovnosť šancí a pretože je do tretice všetko dobré... idem.‘ Líška so zajacom sa na seba prekvapene pozerá, ale nechajú osla ísť. O hodinu je osol späť. Líška mu hovorí: ‚To si to nejako rýchlo vzdal.‘ Osol zhodí batoh z chrbta a vytiahne hrbu papierov: ‚Tak tu to máte.‘ Zajac s líškou sa čudujú: ‚Ako si to zvládol?‘ Osol hovorí: ‚Tak prišiel som tam, zaklopem na prvé dvere, otvorím, a čo nevidím – spolužiak. Druhá kancelária – spolužiak, tretia kancelária – spolužiak...‘“

„To nie je veľmi vtipné.“

„Ty len nemáš zmysel pre humor.“

„Mohol by si mi radšej pomôcť s vyplnením týchto papierov.“

„To ako myslíš to sčítanie ľudu?“

„Sú to samé chujoviny. Pozeraj. Na čo chcú vedieť, či máme chladničku? Toto je normálne zásah do súkromia.“

„Upokoj sa zlato, nerobí ti to dobre.“

„Upokoj sa, upokoj sa, zajtra je 23., posledný termín. Budeš tam musieť ísť.“

„Prečo práve ja?“

„Pretože ja som v deviatom mesiaci a stres mi nerobí dobre.“

„Zrazu.“
„Chod' si radšej ľahnúť, už to nejako zvládnem.“
„Naozaj?“
„Nie! Tu zostaneš! By si veľmi dobre obišiel.“
„Už som si myslel, že oceniš moju celodennú drinu. Idem spať aj tak.“
„Vieš čo? Idem aj ja. Seriem na nich. Či máme chladničku je naša vec.“

„Prečo je tu dnes tak veľa ľudí?“
„Si naozaj génius. Som ti to už hovorila, posledný termín.“
„Hodinu pred záverečnou, to nemajú čo...“
„Počuj... nie je to tá tehotná žena z televízie? Tá, veď vieš. Čo ju celých deväť mesiacov tak monitorujú. Že nejaké nepoškvrnené počatie či čo. Zázrak.“
„Níe, to nie je ona. To by mala pri sebe štáb.“
„Pozeraj, to sú oni, tam vzadu.“
„Čo by asi tak napísala do toho papiera, keby sa to malé narodilo? Chladnička – 1 kus. Práčka – 1 kus. Mesiáš – 1 kus.“
„Nerob si z toho prdel, bo ťa pánbožko potrestá.“
„Aha! Už idú!“

„Volám sa Anjelina Vrbovičová a prinášam vám najnovšie správy od nášho nenarodeného spasiteľa...“

„By ma fakt porazilo, keby ma mal takto stále niekto otravovať. Navyše s takým menom. Anjelina. Ako keby bola anjel alebo čo.“
„Hej, nevyzerá tá, Mária, nejako zle? Čo to, pre Boha, to je krv?“
„Upokoj sa, plodová voda.“
„Ja asi odpadnem.“
„Zavolajte sanitku, hej, ľudia!“
„Tichoo! Neupozorňuj tak na seba. Už nič, usmievaj sa aspoň, točia nás.“
„Netočia, pôrod v priamom prenose je senzácia.“
„Aké neoriginálne...“
„No jo, Škápiková ich predbehla minimálne o... dvanásť, štrnásť! rokov.“
„Nie je to pekné, že práve my budeme pri jeho pôrode?“
„Si sa nám nejako rozcitlivel... zatlač slzu, hrdina.“
„No schválne, aké by to asi bolo, mať božské dieťa?“
„A čo, naše dieťa nebude božské? Nehovoril si mi náhodou naposledy bohyňa? Bohyňa, bohyňa, bohyňa... pamätám si to presne.“
„Ty si nenapraviteľná.“
„Vieš ako si mi včera hovoril ten vtíp?“
„Ktorý?“
„Ten z toho úradu?“
„Daňového, alebo životného prostredia?“
„Tak ako si hovoril, že všetci úradníci sú oslovia. Sa na nich pozri. Samý osol.“
„Hotový chliev. Už len zapáliť oheň a spraviť z toho nejakú rituálnu oslavu na počesť príchodu nášho záchrancu.“
„Niečo ako, hmm, oslí dejchánek?“
„Povedzme.“